

bage, interesserede de sig overhovedet ikke for at dyrke Jorden, den kom for en stor Del til at ligge hen til ingen Nytte. Hvor stor en Del der saaledes ligger hen til ingen Nytte, kan man ikke faa at vide, fordi Opmaalingen er saa slet, saa man ikke en Gang ved, hvor stor St. Croix virkelig er, ligesom man heller ikke ved, hvor Grænserne ere mellem de forskellige Ejendomme. Og det ligger jo for øvrigt nær, at naar man ikke dyrker Jorden og ikke bryder sig om den, kender man heller ikke Skellene mod Naboejendommene. Saaledes henligger der 9,400 Acres Land udyrket. 1 Acre Land i Vestindien er lig med 10,000 Kvadratalen, det vil altsaa sige, at der henligger 3,500 Tdr. udyrket Land, det vil sige, det er Middeltallet taget i Tiden fra 1891—1900. Men det er en Kendsgerning, at Dyrkningen af Sukkerrør derovre er taget meget af, og følgelig ere de udyrkede Arealers Størrelse taget til. Disse Tal, jeg her har nævnt, ere altsaa ingen nøjagtig Maalestok for, hvor meget der i Grunden ligger udyrket hen.

Nu er det Spørgsmaalet, om denne Jord egner sig til andet end Sukkerdyrking, og det maa den gøre efter de foreliggende Oplysninger. Det er et Punkt, hvor Kommissionen har gjort sig megen Umage, og med Hensyn til hvilket den har fremskaffet mange Oplysninger. Der siges saaledes, at Mejeridrift paa St. Croix maa kunne blive en meget lukrativ Forretning, og at man let maa kunne gøre Begyndelsen dermed paa de Plantager, som Staten ejer. Men Befolkningen derovre staa langt tilbage; der er aldrig nogen, der har lært den Mejerivæsen; ingen har interesseret sig derfor, saa længe der var Penge at tjene paa Sukkerdyrkingen, og da det holdt op, lod man det hele forfalde. Der maa naturligvis en Belæring til, der maa selvfølgelig oprettes Landbrugsskoler, hvor de kunne lære Mejeridrift og tillige faa at vide, hvilke andre forskellige Ting de kunne lægge sig efter. Det siges derovre, at de ikke en Gang forstaa at behandle Græsmarker; den store Rigdom, der er paa Græs i Regntiden, bliver slet ikke benyttet, Græsset staa og visner hen. Der kunde de holde Kreaturer, som kunde gaa ude hele Aaret rundt, og af det Græs, der vokser i Regntiden, var man i Stand til at forskaffe sig saa meget Hø, at man kunde fodre Kreaturerne i den tørre Tid. Det var der ikke noget som helst i Vejen for, men de forstaa det ikke og sætte ikke Pris der-

paa. Paa den anden Side er der en uhyre Mangel paa Mælk derovre, og det er jo egentlig forfærdeligt at tænke sig, at saadanne Forhold kunne eksistere, at de mangle Mælk i et Land, hvor Græsset vokser i en saadan Masse. Rigdommene ligge lige udenfor Døren, saa at man kun behøver at bukke sig for at tage dem op; det er altsaa ikke nogen stor og vanskelig Opgave, her stilles, men vistnok tværtimod en meget let Opgave.

Foruden Mejeridrift vilde der kunne indføres Dyrkning af mange forskellige Ting. Der er nogen Meningsforskel, om hvorvidt Majs kan trives, men de fleste Oplysninger fra Folk, som ere derovre — Oplysninger, som foreligge i Kommissionsbetænkningen — gaa ud paa, at Majs godt kan dyrkes derovre, og det er jo et meget vigtigt Fødemiddel for Befolkningen; der indføres Masser af Majs, paa hvilken der er lagt en ganske betydelig Told. Altsaa, disse Mennesker derovre, som kunde dyrke Majs selv og skaffe sig rigeligt deraf, maa indføre den og ikke alene betale, hvad den koster paa Markedet, men de maa ogsaa betale Told af dette vigtige Fødemiddel, som de ikke kunne undvære.

Øerne ere ikke lige gode alle sammen; St. Thomas og St. Jan ere mere bjergfulde end St. Croix og ere i det hele af en anden Natur; man kan der ikke have Kornmarker og Græsgange, men der kan dyrkes Frugter. Det er en Kendsgerning, at der kan dyrkes Citroner og Appelsiner, Cacao, Kaffe og Pisang, saa at man paa de Steder, hvor egentlig Mejeridrift ikke kan finde Sted, vil kunne skaffe sig en Rigdomskilde ved at kaste sig over den Slags Ting og deraf skabe en Udførsel til Amerika og hertil. Saa kunde Øerne godt komme i Vejret igen. Saaledes ere Forholdene med Hensyn til Landbruget derovre; jeg skal ikke komme dybere ind derpaa. Ved at citere Kommissionens Betænkning vilde man være i Stand til at komme betydeligt mere ind paa den Sag, men jeg antager, at hvad jeg har anført, vil være tilstrækkeligt til at antyde, at her er et Omraade, hvor vi bør søge at ophjælpe Næringslivet og særlig Landbruget.

Det er en Pligt, Danmark har, og vi bør hurtigst muligt søge at opfylde den. Naar det er sket, antager jeg, at Velstanden derovre vil stige saaledes i Løbet af en Menneskealder eller to, at den danske Stat, selv om den nu skal ofre ikke saa faa Penge paa disse Formaal, vil kunne faa Dækning for de hafte Udgifter. Jeg